

περιοδικά και στις εφημερίδες μεγάλης κυκλοφορίας υπήρξε συνεχής και απρόσκοπτη. Διέθεταν μάλιστα και στήλες όπου έγραφαν συνεχώς και για ό,τι ήθελαν. Θα το διαπιστώσουμε και στη συνέχεια.

Αληθεύει ωστόσο ότι ήταν αδικαιολόγητη η απουσία κάποιων εκπροσώπων της δεκαετίας του 1920 από το περιοδικό *Αγγλοελληνική Επιθεώρηση*, για την οποία χρεώθηκε ο Γ. Κατσιμπάλης, άμεσος φίλος και 'προστάτης' της γενιάς του Τριάντα. Όπως επίσης αληθεύει και το γεγονός της απουσίας τους από τις εκδηλώσεις του Βρετανικού Συμβουλίου, συνθήκη όμως που ίσχυε και με τα περιοδικά *Τα Νέα Γράμματα* και *Τρίτο Μάτι*, τα οποία αποτελούσαν φορείς του μοντερνισμού, οπότε λογικά, με αυτή την έννοια –καλή κακή– δεν είχε θέση ο Παναγιωτόπουλος, ενώ είχε ο Τέλλος Άγρας, του οποίου φιλοξενούσαν μελέτες. Ο Ι. Μ. Π. αναγνώριζε εν μέρει τον Ελύτη και σιωπούσε για τον Σεφέρη. Συνεπώς αποκλείονταν φυσιολογικά "θέσει", χωρίς ανομολόγητες προθέσεις. Εκείνο που μπορεί τώρα να συζητηθεί είναι αν η *Αγγλοελληνική Επιθεώρηση*, τη διεύθυνση της οποίας είχε το Βρετανικό Συμβούλιο (και διέθετε αγγλικές λίρες, αν αυτό έχει σημασία), για δικούς της λόγους απέκλειε κάποιους ή τον αποκλεισμό τον συντηρούσε 'άλλος τις'. Η εικασία ότι σιωπηρά την ευθύνη των ελληνικών συνεργασιών είχε αναλάβει, από τινος και εφεξής, ο Κατσιμπάλης οδηγούσε μοιραία στην υπόθεση ότι εκείνος ήταν ο χειριστής της ελληνικής ύλης, και συνεπώς αυτός καθόριζε τους συνεργάτες με τα αξιολογικά κριτήρια που είχαν τεθεί από την εποχή των *Νέων Γραμμάτων*.

Σταματώ γιατί φοβάμαι ότι μπαίνουμε "σε υπόθετες ψυχικές" ή ζητάμε ψύλλους στ' άχυρα σ' ένα χωράφι ξέφραγο. Αφήνω λοιπόν τα σχόλια για να μην προκαταλάβω τον αναγνώστη και παραθέτω αποσπάσματα από τα κείμενα, όσο είναι δυνατόν (διότι η έκτασή τους είναι απαγορευτική), τηρώντας τη χρονική τους σειρά, ώστε να μπορούμε να μιλήσουμε επί της ουσίας.

«Οι κλίκες»

Την υπόθεση ξεκίνησε ο Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος με το άρθρο του «Οι "κλίκες"» στα *Γράμματα*, απ' όπου παραθέτω την πρώτη παράγραφο:

Η θολούρα και η καταχνιά που εξουσιάζουν τους στερνούς τούτους καιρούς την πνευματική μας ζωή είναι κάτι που θα μπορούσε να προκαλέσει αληθινή απόγνωση, αν η πίστη στα βέβαια και γόνιμα έργα είχαν ολότελα κλονιστεί. Οι περισσότεροι από τους λεγόμενους πνευματικούς μας ανθρώπους βρίσκονται οχυρωμένοι στα κάστρα τους και είτε με την καταφρονετική σιωπή είτε με τη σκόπιμη επίκριση είτε με τη θελητή παρανόηση και παρερμηνεία και με κάθε λογής κακοπιστία πασιάζουν

